Porcuşorul de Guineea sau...

de Ana Aldea

N-am scris, nici n-am prea vorbit, despre încercările mele de evadare. Ani de zile mi-am dorit să plec de acasă. Am încercat o singură dată.

Era tot pe vremea asta, era decembrie. Găsisem o mansardă, de fapt, o cameră la mansardă, foarte aproape de casă, pe Dorobanţi. Femeia se chema Nela numaiştiucum, locuia acolo cu bărbatul de care divorțase și cu cei doi copii ai lor. Mici. Mansarda era locuită de ei și încă cineva pe care nu l-am întîlnit niciodată. Ei aveau două camere, o baie și o bucătărie. Cînd m-am dus prima oară, m-a izbit mirosul. Mirosea ca la ţigani, a jeg, a rufe murdare şi ude, a praf din parchet mucegăit, a crivăţ.

Am înghiţit greu în sec în clipa în care am intrat în camera lor: o cameră supraîncălzită de o sobă cu gaz, cu un pat mare și o canapea, cu o masă şi vreo două fotolii. În rest, aglomeraţie ca la balamuc: boarfe spălate, boarfe murdare, jucării stricate, şurubelniţe, ciocane, cabluri, farfurii pe masă în care se uscase ceva de la prînz, lingurile pe jos, un os alb de animal pentru pisica decolorată, pui încă, suferind vizibil de foame, copiii împrăştiaţi pe acolo, într-o goană necontenită, probabil un soi de joc, un bărbat beat pe care femeia îl coafa... Ce-i face? Îi dă cu peria în cap, îl umple de mîzgă în breton, îi mai dă cu un spray. Îi acoperă ochii cu palma, dar el deschide ochii. Ustură. Lăcrimează. Miroase a alcool. De la bărbat, de la prea mult fixativ.

El pleacă. Vorbesc cu ea. Ne înțelegem la preţ. Îmi arată camera. Mică. Nu mă deranjează. Rece. Asta nu-mi place. Cu o fereastră îngustă dînd înspre un bloc. Văd la o fereastră pe unul de la VANK, habar n-aveam că stă acolo, deşi am fost colegi de şcoală, și-mi amintesc că ăştia cîntă ceva cu *Ea danseaaaaaază goaaaalăăăă, seaaaaaară de seaaarăăăăăăă*, şi mă umflă rîsul. Ăsta cred că e A. Cam murdară. Se rezolvă. Pute. Sper că şi asta se rezolvă.

Femeia Nela îmi vorbeşte. A fost coafeză şi barmană. Văd că e îmbrăcată ca dracu, doar stă în casă, n-o vede nimeni. Părul îi păstrează urma căciulii, mi-a zis că s-a spălat pe cap dimineaţă, cînd a fost apă caldă. Văd baia şi-mi dau seama că n-am să-mi spăl acolo mai mult decît mîinile şi dinții. E plină baia cu de toate. Încălţămine peste hainele copiilor de cînd erau bebeluşi pînă în prezent. Ace, brice şi... ibrice. Mă rog, noroc că mama stă aproape, voi putea să-mi rezolv multe aşa. Nela îmi spune că au şi pisoiul ăla pe care-l văzusem mai devreme lihnit. Cică au avut şi un purceluş de Guineea, dar probabil l-au dus copiii pe afară şi l-au pierdut. Îmi zice că ea înțelege că sînt tînără şi poate vreau să vin cu cineva, adică, ştiu eu, e OK din partea ei, dar dacă vreau să stea cu mine să plătesc mai mult pentru apă. Înţeleg că mă lasă să mă fut în casa ei şi n-are nimic împotrivă.

N-am mai zis nimic. M-am dus acasă şi m-am întors cu mături, cu făraşe, cu ce dracu mai îmi trebuia să rînesc pe-acolo şi cu Dani, care şi-a oferit ajutorul.

Am început să scoatem, să scuturăm, să măturăm. I-am scos femeii toate prostiile de pe pereţi: icoane, poze cu rubedenii vechi, fotografiile cu actori şi cîntăreți, flori, fete, filme sau băieți.

– Şi pe asta cu alendelon?

– Tot, insist.

– Păcat, era frumoasă. Dar le ia şi se cară.

Vrea să-mi schimbe aşternuturile. Zice că înaintea mea a stat un arab şi strîmbă din nas că ăla era un împuțit. Imaginaţia nu mă mai ajută. Îi zic să şi le ia că le am pe ale mele. Patul are gaură la mijloc. Arcurile au rămas doar pe margini. Cred că au sărit copiii în pat. Salteaua arsă de deasupra nu ajută mai deloc.

Ridic cu Dani patul ca să curăţ dedesupt. Eu de un capăt, Dani de celălalt. E destul de greu. Mă uit. Mi se înmoaie genunchii.

– Dani, lasă-l jos că-l scap.

Îl lăsăm la loc.

– Ce-i? întreabă Dana.

M-am dus într-un loc mai îndepărtat.

– Cred că am găsit porcuşorul de Guineea.

– Ceeee? zice Dani și o umflă rîsul.

– Nu rîde, zic, e acolo, sub pat. Stai așa. Inspir adînc. Hai să-l mai ridicăm o dată!

Pe parchet, sub pat, este un hoit mic de animal. Sprijinim patul vertical şi ne apropiem să vedem. E alb, cu nişte ţepi lungi, se vede un craniu mic şi urme albe, mici, de jur împrejur, de viermi morţi. Are aripile deschise și cioc, aşa ne dăm seama că nu e porcuşorul de Guineea, ci un porumbel.

– Dani, mi-e scîrbă...

– Dă-mi mătura.

Dani rîde în hohote. Îl ia cu mătura. Îl vîrîm cu greu într-o pungă de plastic, pentru că aripile au înțepenit în zbor și nu mai vor să se închidă.

Terminăm ce-am început, fără prea mare izbîndă. Deși am scos o tonă de jeg, miroase încă oribil.

Cînd să plecăm, o întreb pe Nela:

– Ați avut și porumbei?

– Da, am avut odată un porumbel, am avut și... da’ de unde știi?

– L-am găsit.

I se luminează fața.

– Zău? Unde era?

– Sub pat.

Revelația și-a pus aura ei de aur pe fața destinsă a femeii Nela.

– Vezi, zice meditînd atent la asta, şi eu care credeam că l-au dus copiii pe-afară şi l-au pierdut... Avea dreptate săraca mama...

Mă mir atît de evident (mama spune că nu sînt în stare să-mi ascund mirarea, că belesc ochii cînd mă mir) şi continuă:

– Mama a murit acum doi ani. Era paralizată şi îmi zice că aude zgomote din pat. Eu am crezut c-a luat-o la vale... Da' ea, săraca, ştia ceva...

Plec imediat. Îmi vine să vărs. În patul deja al meu au murit împreună o babă şi un porumbel. Neputincioşi amîndoi, urîtă agonie trebuie să fi avut. Şi viermii...

Ies cu Dani şi respirăm aerul rece. Dana face mişto de mine:

– Porcuşorul de Guineea e sub şifonier...

Rîdem amîndouă, dar nu era acolo.

respiro©2000-2002 All rights reserved.